

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2016r. Sąd Rejonowy w Zgierzu oddali wniosek A. S. o ustanowienie służebności przesyłu i zasądził od A. S. na rzecz uczestnika (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L. kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach, że A. S. jest właścicielem nieruchomości położonej w miejscowości W., gmina G., o powierzchni 4,7228 ha, w skład której wchodzi cztery działki o numerach ewidencyjnych: 854, 936 oraz 713/1 i 760/1. Wnioskodawca uzyskał własność przedmiotowej nieruchomości na mocy umowy darowizny zawartej w dniu 16 grudnia 1998 roku z T. Ś..

W dniu 10 marca 1959 roku na mocy zarządzenia nr 228 Ministra Górnictwa i (...) z dnia 25 listopada 1958 roku powstały Zakłady (...) z siedzibą w W.. W tym dniu zostały wpisane do rejestru przedsiębiorstw państwowych w dziale A pod numerem 775 i nabyły osobowość prawną. W (...) Zakładów (...) działał szereg jednostek, w tym jednostka organizacyjna pod nazwą Zakład (...).

W dniu 21 września 1966 roku komisja odbioru robót powołana zarządzeniem Dyrektora Zakładów (...), Zakład (...), dokonała ostatecznego odbioru technicznego linii wysokiego napięcia 15kV w miejscowości W.. Urządzenia uznano za nadające się do eksploatacji po usunięciu usterek. Przedmiotowe linie przebiegają przez działki składające się na przedmiotową nieruchomość wnioskodawcy: 713/1, 860/1. 936 oraz 854, nadto posadowione są na nich słupy.

Zarządzeniem Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 roku o nr 13/ (...) /89 utworzono przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Zakład (...) w Ł.. Powstało ono w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą (...) w W. na bazie zakładu Zakład (...). Utworzonemu przedsiębiorstwu przydzielono składniki mienia powstałego z podziału przedsiębiorstwa pod nazwą (...) w W.. Przedmiotem działania utworzonego przedsiębiorstwa, zgodnie z § 4 zarządzenia było przetwarzanie, przesyłanie oraz dostarczanie i sprzedaż odbiorcom energii elektrycznej o właściwych parametrach, techniczna i handlowa obsługa odbiorców energii elektrycznej oraz budowa, rozbudowa, modernizacja i remonty sieci elektroenergetycznych.

Zarządzeniem z dnia 9 lipca 1993 roku nr 181/O./93 Minister Przemysłu i Handlu na podstawie art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 1 pkt 2 oraz art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 5 lutego 1993 roku o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa (Dz. U. Nr 16, poz. 69) dokonał z dniem 12 lipca 1993 roku podziału Zakładu (...) w Ł. i przekształcenia jej w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą (...) Spółka Akcyjna w Ł.. W myśl § 3 powołanego zarządzenia nowopowstała spółka wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki Zakładu (...) w Ł., z wyłączeniem praw i obowiązków przejętych przez (...) S.A. w W.. Wśród praw nie znajdowała się linia energetyczna 15 kV przebiegająca przez W.. Przekształcenie Zakładu (...) w Ł. w spółkę akcyjną (...) dokonano na mocy aktu notarialnego z dnia 12 lipca 1993 roku (Rep. A. nr 2427/93).

W dniu 30 czerwca 2007 roku doszło do aportowego zbycia części przedsiębiorstwa (...) Spółka Akcyjna w Ł., w tym przysługujących spółce (...) służebności gruntowych, na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (od 2008 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością), której następcą prawnym po przejęciu w dniu 31 sierpnia 2010 roku jest (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L. (Oddział Ł.-Miasto w Ł.). Z pozostałej części (...) S.A. powstał (...) S.A., którego następcą prawnym po przejęciu jest (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w R. (I oddział w Ł.).

Uczestnik postępowania i jego poprzednicy prawni, co najmniej od 2001 roku dokonywali regularnych oględzin i przeglądów przedmiotowej linii.

Przedmiotowa linia była użytkowana przez przedsiębiorstwo państwowe- Zakład (...), później (...) S.A a następnie uczestnika.

Pismem z dnia 1 października 2014 roku wnioskodawca wezwał (...) S.A. Oddział (...) do zawarcia umowy ustanawiającej służebność przesyłu na przedmiotowej nieruchomości za wynagrodzeniem w wysokości 3.445.000 złotych wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty 390.000 złotych tytułem odszkodowania za bezumowne z niej korzystanie.

W odpowiedzi (...) S.A. Oddział Ł. – Miasto poinformował wnioskodawcę, iż nie znajduje podstaw do uwzględnienia jego roszczeń w zakresie ustanowienia służebności przesyłu na przedmiotowej nieruchomości oraz wypłacenia odszkodowania z tytułu bezumownego z niej korzystania.

Przedmiotowy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zebranego materiału dowodowego uznając go za wiarygodny. Sąd ustalając poprzedników prawnych uczestnika postępowania oparł się częściowo na niewiarygodnych kserokopiach, których prawdziwość nie była jednak kwestionowana przez stronę przeciwną, nadto były one wiarygodne w świetle całokształtu okoliczności sprawy. Ustalając, iż uczestnik postępowania przejął po poprzednikach prawnych prawo do korzystania z linii energetycznej 15kV przebiegającej m.in. przez nieruchomość wnioskodawcy, Sąd oparł się na przedstawionych przez uczestnika dokumentach dotyczących przejść prawnych, zeznaniach świadka M. K. oraz elementach wiedzy notoryjnej. Do tych ostatnich zaliczyć należy wiedzę o tym, jaki podmiot posiadał wszelkie linie energetyczne w Polsce przed rokiem 1989. Odnośnie sytuacji po tym roku, z zeznań świadka M. K. jednoznacznie wynikało, iż następnie posiadanie przedmiotowych urządzeń przeniesione zostało na przedsiębiorstwo państwowe- Zakład (...) w Ł., a następnie na (...) S.A. W zakresie ustaleń, iż przedmiotowa linia energetyczna została posadowiona w latach 60 Sąd oparł się na przedstawionych przez uczestnika dokumentach w postaci protokołów odbioru, a także na zeznaniach samego wnioskodawcy i świadka M. K.. Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy, jakoby jedna z linii przechodzących przez jego nieruchomość budowana była w latach 90-tych. Poza przesłuchaniem wnioskodawcy brak jest jakichkolwiek innych dowodów potwierdzających te okoliczności. Z przedłożonych przez uczestnika dokumentów wynika zaś, że zarówno, linia 15 kV jak i odgałęzienie do stacji (...) oddane były do eksploatacji w roku 1966. Co istotne, okoliczności takiej nie podniósł wnioskodawca także w piśmie ustosunkowującym się do odpowiedzi na wniosek złożonej przez uczestnika. Tym samym, jego przesłuchanie w tym zakresie uznać należało za niewiarygodne.

W rozważanych prawnych Sąd I Instancji uznał, że wniosek podlegał oddaleniu w całości.

Stosownie do przepisu art. 305¹ k.c., nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1, prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu). Jak stanowi art. 305² § 2 k.c., jeżeli przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1, właściciel nieruchomości może żądać odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu.

Ustanowienie służebności przesyłu jest możliwe tylko na rzecz takiego przedsiębiorcy, który jest właścicielem urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz innych urządzeń podobnych lub który zamierza wybudować takie urządzenia (art. 49 § 1 k.c.). Przesłanką uwzględnienia przez sąd rejonowy wniosku o ustanowienie służebności przesyłu jest wykazanie, że jest ona konieczna dla właściwego korzystania z urządzeń przesyłowych.

Przepisy art. 305¹- 305⁴ k.c. o służebności przesyłu, zostały dodane przez ustawę z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731), wprowadzając możliwość

ustanowienia służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorcy, który jest właścicielem urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., lub zamierza wybudować takie urządzenia. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 5 czerwca 2009 r., sygn. I CSK 392/08, LEX 578032, choć przed wejściem w życie tych przepisów prawo obowiązujące nie przewidywało wprost tego rodzaju służebności, w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmowano, stosując w drodze analogii art. 145 k.c., możliwość ustanowienia służebności przesyłu, a także nabycia jej w drodze zasiedzenia. W ostatnich latach ustaliła się jednolita linia orzecznicza, co do tego, że istnieje możliwość nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej, odpowiadającej treścią służebności przesyłu (art. 292 w zw. z art. 352 k.c.), nawet wówczas, gdy posiadanie rozpoczęło się przed wejściem w życie przepisów wyraźnie normujących tę kwestię. Potwierdza tę linię uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., sygn. III CZP 18/13, Biul. SN 2013/5/5, w myśl której jeszcze przed wprowadzeniem służebności przesyłu w 2008 r. zakłady przesyłowe mogły zasiadywać prawo do korzystania z cudzej działki. Okres posiadania instalacji przed 2008 r. dolicza się do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności.

W niniejszej sprawie wnioskodawca kwestionował możliwość zasiedzenia służebności przesyłu polegającej na korzystaniu z linii wysokiego napięcia, wskazując, iż przed wydaniem przez Sąd Najwyższy uchwały w sprawie o sygn. akt III CZP 78/02 w dniu 17 stycznia 2003 roku, nabycie takiej służebności nie było możliwe, uczestnik nie wykazał przejścia posiadania pomiędzy podmiotami, które miały wykonywać służebność od 1966 roku oraz, że urządzenia służące do wykonywania przesyłu zostały objęte w posiadanie przez Skarb Państwa 21 września 1966 roku.

W ocenie sądu I instancji było to stanowisko błędne.

Analizując przesłanki samego zasiedzenia służebności przesyłu, Sad Rejonowy zauważył, iż pomimo tego, że przed wejściem w życie w dniu 3 sierpnia 2008 r. przepisów

art. 305¹-305⁴ k.c. o służebności przesyłu, dodanych przez ustawę z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116. póź. 731), przepisy nie przewidywały wprost tego rodzaju służebności, będącej przedmiotem rozpoznawanej sprawy i w literaturze istniał spór co do możliwości nabycia służebności przesyłu przez zasiedzenie - to w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmowano, stosując w drodze analogii art. 145 k.c., możliwość ustanowienia służebności przesyłu, a także dopuszczalność nabycia jej w drodze zasiedzenia.

Przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności trzeba mieć na uwadze, iż zgodnie z art. 292 k.c. do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie stosuje się przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie jedynie odpowiednio. Tym samym posiadania prowadzącego do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie nie należy utożsamiać z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości. Zgodnie z art. 352 k.c., kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności, a do posiadania służebności przepisy o posiadaniu rzeczy stosuje się tylko odpowiednio. Podkreślenia wymaga, iż przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność, zaś władanie w zakresie służebności gruntowej kwalifikuje się zgodnie z art. 336 k.c. jako posiadanie zależne.

Zgodnie z treścią art. 285 § 1 k.c. nieruchomość można obciążyć na rzecz właściciela innej nieruchomości prawem, którego treść polega bądź na tym, że właściciel nieruchomości władnącej może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, bądź na tym, że właściciel nieruchomości obciążonej zostaje ograniczony w możliwości dokonywania

w stosunku do niej określonych działań (służebność gruntowa).

Zgodnie z art. 292 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie, jeżeli polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia; przepisy o nabyciu

w drodze zasiedzenia stosuje się odpowiednio. Urządzenie, o którym mowa w tym przepisie ma odpowiadać treści służebności pod względem gospodarczym. Oczywistym jest, że chodzi tu o odpowiednie urządzenie materialne, umożliwiające korzystanie z cudzej nieruchomości

w zakresie służebności, sporządzone na obcej nieruchomości lub co najmniej wkraczające

w jej sferę. Charakter tego urządzenia ma być trwały, a nie chwilowy i musi być ono widoczne. Nie trzeba dowodzić, że urządzenie zainstalowane na przedmiotowym gruncie stanowiące własność uczestnika spełniają wymagania trwałego i widocznego urządzenia. Korzystanie z takiego urządzenia znajdującego się na cudzej nieruchomości stanowi dla jej właściciela -jak się powszechnie i zgodnie w doktrynie oraz judykaturze twierdzi - wyraźne ostrzeżenie przed działaniem osób, które korzystając z takich urządzeń mogą doprowadzić

do uzyskania odpowiednich służebności. Długotrwałe tolerowanie przez właścicieli takich działań, co zostało ustalone w sposób nie budzący wątpliwości, usprawiedliwia usankcjonowanie – ukształtowanego i stabilnego stanu faktycznego – stwierdzenie,

iż przedmiotowa nieruchomość jest obciążona tą służebnością. Powołany art. 172 w zw. z art. 292 k.c. i dokonane ustalenia przesadzają, iż spełnione zostały potrzebne do zasiedzenia przesłanki w postaci: posiadania, upływu czasu oraz korzystania z trwałego i widocznego urządzenia. Posiadanie prowadzące do nabycia służebności przesyłu w drodze zasiedzenia,

co po raz kolejny należy podkreślić, ma inny zakres niż posiadanie prowadzące do nabycia przez zasiedzenie własności (o czym szczegółowo już wspomniano). Uczestnik i jego poprzednicy faktycznie korzystali z gruntu w taki sposób, jak to czyni osoba, której przysługuje służebność. Korzystanie to polegało na wykonywaniu takich aktów władztwa w stosunku do nieruchomości, które normalnie wykonuje osoba uprawniona z tytułu służebności.

Służebność przesyłu daje uprawnionemu, aczkolwiek w pewnym ograniczonym zakresie, władztwo nad cudzą nieruchomością. Ogranicza prawa własności właściciela nieruchomości przez ustanowienie trwałego obowiązku znoszenia przez niego w sferze,

w której może być wykonywana własność, stanu ukształtowanego jego oświadczeniem woli. Należące do istoty tego ograniczenia obowiązki ciążyą na każdorazowym właścicielu nieruchomości.

Reasumując uczestnik i jego poprzednicy prawni korzystali nieprzerwanie

z widocznych i trwałych urządzeń znajdujących się na nieruchomości wnioskodawczyni i jej poprzedników prawnych w postaci linii energetycznych średniego napięcia i słupa energetycznego przez kilkadziesiąt lat. W takiej sytuacji dojść może do nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej, która treścią odpowiada treści służebności przesyłu uregulowanej obecnie w k.c., jeżeli powyższe władanie trwało przez wymagany prawem czas.

Nie budzi wątpliwości, iż zakład energetyczny jest przedsiębiorcą, który

w oznaczonym zakresie korzysta z nieruchomości obciążonej, z urządzenia służącego

do doprowadzania energii elektrycznej, które wchodzi w skład przedsiębiorstwa, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego tak Zakład (...), (...) S.A. jak i (...) spółka z o.o. w Ł. jak i obecny uczestnik (...) S.A. w Ł. Oddział Ł.-Miasto w Ł. są przedsiębiorstwem w rozumieniu art. 55 k.c. W skład tych przedsiębiorstw w poszczególnych okresach wchodziły linie energetyczne 15 kV przebiegające przez nieruchomości wnioskodawcy.

Jednakże zauważyć należało, iż w początkowej fazie nim doszło do przekształcenia Zakładu (...) z przedsiębiorstwa państwowego w spółkę akcyjną

– władało sporną linią energetyczną w ramach sprawowanego zarządu mieniem państwowym

w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. Inaczej ujmując – podmiot ten władał mieniem państwowym, lecz czynił to w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że osoba prawna, która przed dniem 1 lutego 1989 r., mając status państwowej osoby prawnej, nie mogła nabyć (także w drodze zasiedzenia) własności nieruchomości ani ograniczonych praw rzeczowych, może natomiast do okresu samoistnego posiadania wykonywanego po dniu 1 lutego 1989 r.

doliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty. Stanowisko to wyrażone zostało w szczególności właśnie w odniesieniu do przedsiębiorstw przesyłowych, które do dnia 1 lutego 1989 r. korzystały ze służebności przesyłu w ramach zarządu mieniem państwowym w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, a więc w istocie były dzierżycielami w stosunku do Skarbu Państwa

w rozumieniu art. 338 k.c., co uniemożliwiało im, podobnie jak w przypadku art. 128 k.c., nabycie na swoją rzecz własności ani innych praw rzeczowych. Dopiero wprowadzenie zmian do kodeksu cywilnego stworzyło z dniem 1 lutego 1989 r. dla państwowych osób prawnych,

a takimi były przedsiębiorstwa państwowe, możliwość nabywania dla siebie własności nieruchomości i innych praw rzeczowych.

Powyższe oznacza, że w okresie sprzed daty 1 lutego 1989 r., kiedy obowiązywał art. 128 k.c., wyrażający zasadę jednolitego funduszu własności państwowej, to Skarb Państwa, a nie przedsiębiorstwo państwowe był posiadaczem urządzeń przesyłowych i cudzej nieruchomości, na której je posadowiono i tylko on mógł nabyć przez zasiedzenie służebność gruntową przesyłu. Podkreślenia przy tym wymaga, że objęcie przez Skarb Państwa, reprezentowany przez przedsiębiorstwo państwowe w celu budowy linii elektroenergetycznej następowało nie w ramach władczych uprawnień państwa, lecz w celu wykonania państwowych zadań gospodarczych.

Przepisy art. 348-351 k.c. regulują różne sposoby pochodnego nabycia posiadania. Najpopularniejszym sposobem jest zwykle wydanie rzeczy. Uznać należy, że w niniejszej sprawie doszło do przeniesienia posiadania służebności pomiędzy poprzednikami prawnymi uczestnika.

Do rozstrzygnięcia pozostaje jedynie kwestia czy posiadanie było posiadaniem w dobrej czy w złej wierze. Rozważając te kwestię należy przypomnieć, że dla przyjęcia dobrej lub złej wiary posiadacza decydująca jest chwila objęcia przez niego posiadania nieruchomości (służebności). W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych przyjmuje się jednolicie, iż państwowe osoby prawne, które w okresie przed dniem 31 stycznia 1989 r., w wyniku realizacji inwestycji przesyłowych, przebiegających przez nieruchomości nie należące do przedsiębiorstwa przesyłowego, co do których wydane były decyzje administracyjne o przebiegu linii przesyłowej i pozwolenia budowlane, objęły w dobrej wierze posiadanie służebności, jako korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści tej służebności (art. 172 § 1 w związku z art. 292 i art. 352 k.c.). W toku postępowania sądowego nie wykazano, aby posadowienie linii nastąpiło na podstawie decyzji administracyjnej (brak teź w aktach), a fakt ten jest miarodajny dla oceny, że objęcie w posiadanie nastąpiło bez podstawy prawnej. Sąd orzekający w niniejszej sprawie uznał zatem, iż do objęcia w posiadanie doszło w ziej wierze.

W odniesieniu do drugiej z przesłanek zasiedzenia, a mianowicie upływu przewidzianego w ustawie terminu, stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie zastosowanie będą miały przepisy kodeksu cywilny w brzmieniu sprzed 1 października 1990 roku. W danej sprawie bieg zasiedzenia rozpoczął się najpóźniej 22 września 1966 roku. Wynika to zarówno z protokołów odbioru technicznego linii, które w tej dacie były już posadowione na przedmiotowej nieruchomości jak i zeznań samego wnioskodawcy, który przyznał, iż linia przebiegająca przez wszystkie działki wskazane we wniosku była budowana w latach 60. Zgodnie z regulacją wynikającą z pierwotnego brzmienia art. 172 k.c. (obowiązującej do 1 października 1990 roku) posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dziesięciu jako posiadacz samoistny, zaś jeżeli uzyskał posiadanie w złej wierze nabywa jej własność po upływie lat dwudziestu. Mając na uwadze powyższe, termin zasiedzenia w niniejszej sprawie wynosi lat 20.

Do zasiedzenia służebności doszło zatem z upływem 20 lat od objęcia w posiadanie czyli najpóźniej z dniem 23 września 1986 roku. W 1989 roku Zakład (...) otrzymał status samodzielnego przedsiębiorstwa państwowego. W 1993 roku Zakład (...) zostało przekształcone w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa i zmieniło nazwę na (...) S.A. Składniki i mienie przedsiębiorstwa nie zmieniły się. Następcy prawni - w kolejnych przekształceniach - przejmowali cały zakres działalności poprzedników i całe ich mienie, w szczególności urządzenia energetyczne. Przejęcie mienia i przedsiębiorstwa poprzednika oznacza, z mocy art. 44 k.c. i 55¹ k.c., przejście na następców prawnych również służebności przesyłu jako prawa rzeczowego

(o niewątpliwie majątkowym charakterze) do korzystania z nieruchomości cudzej. Od tego czasu poprzednicy prawni strony uczestnika i uczestnik legitymują się prawem (służebnością) do korzystania z linii energetycznej i stacji transformatorowej nieodpłatnie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. W niniejszej sprawie wnioskodawczyni i uczestnik byli w różnym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania, gdyż ustanowienie służebności przesyłu skutkowałoby zwiększeniem uprawnień wnioskodawcy oraz powstaniem obowiązków po stronie uczestnika. Wobec powyższego Sąd zasądził na rzecz uczestnika od wnioskodawcy kwotę 274 zł, na którą składają się: 240 zł kosztów zastępstwa radcowskiego (§ 7 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. 2013 r., poz. 490) i 34 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictw.

Apelację od powyższego postanowienia złożył wnioskodawca, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy:

- art. 233§1 k.p.c. w zw. z art.13§2 k.p.c. poprzez dokonanie w sprawie ustaleń faktycznych w oparciu o przeprowadzony dowód z zeznań świadka M. K., podczas gdy świadek jest pracownikiem uczestnika, a jego zeznania powinny podlegać takiej samej ocenie pod kontem wiarygodności, jak dowód z przesłuchania stron, gdyż logicznym jest i zgodnym z doświadczeniem życiowym, że świadek jako pracownik składa zeznania z uwzględnieniem interesu pracodawcy. Ponadto uwzględniając datę zatrudnienia świadka u uczestnika oraz zgodnie z jego zeznaniami mógł on mieć wiedzę wyłącznie w oparciu o dokumenty znajdujące się u uczestnika, których to dokumentów uczestnik nie przedstawił, co doprowadziło do nieprawidłowego zastąpienia możliwych do przeprowadzenia dowodów z dokumentów dowodem zeznań świadka i naruszenia bezpośrednio oraz nieprawidłowego uznania przez Sąd, że uczestnik podolał obowiązkowi procesowemu udowodnienia zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na wyprowadzeniu z całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, przy braku innych dowodów, wniosków z niego niewynikających, tj., że Zakład (...) (wymieniony w protokole odbioru technicznego z dnia 1 września 1966 r.) jest tym samym podmiotem co Zakład (...), podczas gdy z przedłożonych w sprawie dokumentów, w tym w szczególności z Zarządzenia Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia (...) z dnia 30 stycznia 1975 r. nie wynika ani tożsamość tych dwóch jednostek organizacyjnych ani ciągłość następstw organizacyjnych pomiędzy Zakładem (...) – Województwo a Zakładem (...) a z samego faktu bycia przez te zakłady (...) (co również nie wynika z materiału dowodowego) nie można wyprowadzić zgodnego z zasadami logiki wniosku, przy braku stosownych dokumentów, iż przypadają im w zarządzie ten sam majątek, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, iż doszło do przeniesienia posiadania urządzeń przesyłowych wskazanych w protokole odbioru z dnia 21 września 1966 r. z Zakładu (...) – Województwo na poprzednika prawnego Uczestnika – Zakład (...);

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na wyprowadzeniu ze zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności z faktu niekwestionowania przez wnioskodawcę istnienia urządzeń przesyłowych na jego nieruchomości oraz z zarządzenia Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 r. w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w Ł., wniosków z niego niewynikających tj., że doszło do przeniesienia posiadania urządzeń przesyłowych wskazanych w protokole odbioru z dnia 21 września 1966 r. na poprzednika prawnego Uczestnika ~ przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) podczas gdy z zarządzenia Ministra Przemysłu z 16 stycznia 1989 roku wynika jedynie, że z dniem 1 stycznia 1989 roku utworzono, w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego (...) w W., przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...), zaś zgodnie z § 1 ust.3 zarządzenia, przedsiębiorstwo to powstało na bazie zakładu Zakład (...), jednakże § 2 wyraźnie przewidywał, że nowopowstałemu przedsiębiorstwu przydziela się składniki mienia zgodnie z ustaleniami komisji powołanej w trybie określonym w § 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1988 roku w sprawie wykonywania niektórych przepisów ustawy o nadzwyczajnych uprawnieniach i upoważnieniach dla Rady Ministrów (Dz.U. nr 8, poz. 122) zgodnie zaś z powołanym w zarządzeniu przepisem w razie podziału przedsiębiorstwa

do obowiązków organu założycielskiego należało m.in. powołanie komisji do przeprowadzenia inwentaryzacji mienia przedsiębiorstwa ulegającego podziałowi oraz w celu dokonania szczegółowego podziału składników mienia, jak również zobowiązań i wierzytelności tego przedsiębiorstwa między przedsiębiorstwa powstałe w wyniku podziału, przy czym uczestnik nie przedstawił rezultatu prac takiej komisji a więc nie wykazał powołanym zarządzeniem przejścia posiadania służebności w rozumieniu przepisu art. 176 § 1 k.c.;

- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. poprzez uznanie, iż uczestnik podołał obowiązkowi procesowemu udowodnienia odpowiednimi dokumentami:

a) że poprzednik prawny uczestnika objął w posiadanie urządzenia przesyłowe zlokalizowane na nieruchomości wnioskodawcy w dniu 21 września 1966 r., podczas gdy powyższa data nie wynika z żadnego dokumentu przedłożonego w sprawie a ponadto uczestnik nie wykazał, by protokół odbioru technicznego z dnia 21 września 1966 r. dotyczył urządzeń zlokalizowanych na nieruchomości wnioskodawcy, jak również nie wykazał kiedy dokładnie doszło do podłączenia urządzeń znajdujących się na nieruchomości wnioskodawcy pod napięcie i tym samym do rozpoczęcia korzystania z tych urządzeń;

b) przeniesienie posiadania pomiędzy Skarbem Państwa a przedsiębiorstwem państwowym będącym poprzednikiem prawnym uczestnika, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności z zarządzenia Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 r. w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w Ł. nie wynika, by w niniejszej sprawie doszło do przekazania posiadania urządzeń przesyłowych zlokalizowanych na nieruchomości wnioskodawcy w sposób wymagany przepisem art. 176 § 1 k.c.;

co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania, iż uczestnik zdołał wykazać w sposób wystarczający, że nabył służebność gruntową o treści służebności przesyłu w drodze zasiedzenia.

Ponadto wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj :

- art. 292 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c. w zw. z art. 172 § 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe stosowanie i uznanie, iż uczestnik nabył służebność gruntową o treści służebności przesyłu przez zasiedzenie, podczas gdy nie upłynął jeszcze okres niezbędny dla zasiedzenia tej służebności na nieruchomości wnioskodawcy;

- art. 176 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 292 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż uczestnik udowodnił w niniejszym postępowaniu, iż uprawniony był do doliczenia do swojego okresu posiadania urządzeń przesyłowych okresu posiadania wykonywanego przez Skarb Państwa;

- art. 351 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż uczestnik udowodnił przeniesienie posiadania urządzeń przesyłowych zlokalizowanych na nieruchomości wnioskodawcy pomiędzy Skarbem Państwa a przedsiębiorstwem państwowym będącym poprzednikiem prawnym uczestnika;

W związku z powyższym, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgierzu, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Odpowiedź na apelację złożył uczestnik, który wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własne. Przechodząc do omawiania zarzutu apelacyjnego polegającego na naruszeniu przepisów prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej w miejsce

swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającego na jednostronnej ocenie materiału dowodowego, to należy podnieść wbrew zarzutowi skarżącego, że Sąd Rejonowy nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przy ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje bowiem swoboda zastrzeżona treścią powołanego wyżej przepisu. W razie tylko pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie tej swobody oceny dowodów. Tego rodzaju uchybień nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu I instancji, zaś skarżący prezentując niezadowolenie z treści rozstrzygnięcia Sądu w żaden sposób nie wykazał, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c., co nadaje apelacji polemiczny charakter.

Niezasadny jest zarzut, że Sąd Rejonowy poddał ocenie zeznań świadka M. K. z uwagi na to, że jest pracownikiem uczestnika. Należy podnieść, że sama okoliczność, że świadek jest pracownikiem uczestnika, nie powoduje dyskwalifikacji wiarygodności zeznań tego świadka. Dowód ten podlegał ocenie tak jak inne przeprowadzone dowody. Świadek ten posiadał widzę ze względu na stanowisko na jakim pracuje u uczestnika a mianowicie jest specjalistą d/s dokumentacji sieci od 2005r. i wypowiadał się na temat dokumentacji załączonej przez uczestnika w postaci protokołów odbiorowych i map załączonych do odpowiedzi na wniosek. Za pomocą tego dowodu nie została naruszona zasada bezpośredniości, bowiem Sąd przeprowadził dowód z dokumentów w postaci protokołów odbioru linii. Ponadto na terminie rozprawy na której był przesłuchiwany świadek nie zostało do protokołu wpisane zastrzeżenie w trybie art. 162 k.p.c. co do uchybienia przez Sąd przepisom postępowania. Dodatkowo należy podnieść, że ocena wiarygodności zeznań świadka była dokonywana całościowo po przeprowadzeniu innych dowodów, a w szczególności po przeprowadzeniu dowodu z zeznań wnioskodawcy, który niejako wzmocnił i nadał waloru wiarygodności tym zeznaniom potwierdzając, że część linii była budowana w latach sześćdziesiątych. Jednakże wnioskodawca w żaden sposób nie udowodnił, że ta druga część została wybudowana w latach dziewięćdziesiątych.

Wbrew stanowisku apelującego, nie doszło również do naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie ustalenia, że urządzenia przesyłowe znajdowały się na działce wnioskodawcy od co najmniej 21 września 1966 r. Podkreślić bowiem należy – co będzie miało znaczenie dla dalszych rozważań-, że odbiór budowy linii przesyłowej średniego napięcia 15 kV G. - P., której fragmentem jest dwanaście słupów wysokiego napięcia posadowionych na nieruchomości wnioskodawcy nastąpił w 1966 r., co prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy na podstawie protokołu odbioru technicznego z dnia 21 września 1966 r. Apelujący kwestionując powyższe ustalenie w żaden sposób nie wykazał, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena ww. dowodu nastąpiła z pogwałceniem reguł logicznego rozumowania czy też zasad doświadczenia życiowego. Protokół ten dotyczy linii WN 15 kV przechodzącej przez miejscowość W., w związku z czym dostatecznie określa, jakich urządzeń dotyczy.

W istocie pozostałe zarzuty apelującego sprowadzają się do kwestionowania okoliczności nieprzerwanego posiadania służebności przez uczestnika i jego poprzedników prawnych. W szczególności, apelujący wskazuje na brak ciągłości następstw organizacyjnych pomiędzy Zakładem (...) - Województwo a Zakładem (...), w związku z czym nie można przyjąć, że między ww. podmiotami doszło do przeniesienia posiadania urządzeń przesyłowych wskazanych w protokole odbioru z dnia 21 września 1966 r.

Powyższe wątpliwości apelującej nie mają znaczenia dla prawidłowości rozstrzygnięcia, a to ze względu na fakt obowiązywania w okresie od 1964 r. do 1 lutego 1989 r. zasady jednolitej własności państwowej. Objęcie urządzeń w posiadanie (jako element niezbędny do ich zasiedzenia) nastąpiło w dniu 21 września 1966 r. Już bowiem od dnia odbioru technicznego przez Zakład (...) - Województwo rozpoczęło się korzystanie z tych urządzeń. Odbiór techniczny przeprowadza się bowiem w celu uruchomienia sieci i korzystania z niej. W dalszym okresie posiadaczem urządzeń był Zakład (...), którego następstwo prawne po Zakładzie (...) - Województwo nie zostało, zdaniem apelującej, wykazane. Jednakże, zarówno Zakład (...) - Województwo, jak i Zakład (...) wykonywały władztwo w stosunku do spornej linii energetycznej w ramach sprawowanego zarządu mieniem państwowym w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, a nie w imieniu własnym. Obydwa ww. podmioty wykonywały zatem jedynie uprawnienia wynikające z własności państwowej. W konsekwencji także posiadanie nieruchomości przez te podmioty było równoznaczne z posiadaniem przez Skarb Państwa. W świetle powyższego, bez znaczenia jest, czy sporne urządzenia były posiadane przez Zakład

(...) jako następcę prawnego Zakładu (...), skoro i tak to Skarb Państwa w ostatecznych rozrachunku i przy spełnieniu wymaganych przesłanek, nabył służebność odpowiadającą treści służebności przesyłu w drodze zasiedzenia.

W okolicznościach niniejszej sprawy, przyjmując dzień 21 września 1966 r. jako datę objęcia spornej nieruchomości w posiadanie, uznać należało, że zasiedzenie nastąpiło z upływem 20 lat posiadania w złej wierze, tj. z dniem 21 września 1986 r., czyli w okresie obowiązywania zasady jednolitej własności państwowej, a zatem na rzecz Skarbu Państwa.

Terminy 10 lat w dobrej i 20 lat w złej wierze stosuje się wyłącznie wtedy, gdy zasiedzenie nastąpiło przed wejściem w życie noweli kodeksu cywilnego wprowadzonej ustawą z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. 1990, Nr 55, poz. 321), tj. przed dniem 1 października 1990 roku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 1991 roku, sygn. akt III CZP 73/90, OSN 1991 Nr 7, poz. 83; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1993 roku, sygn. akt II CRN 89/93, Lex nr 110583).

Skoro zaś Skarb Państwa nabył przez zasiedzenie służebność odpowiadającą treści służebności przesyłu na ww. nieruchomości, to należało ustalić, czy po dniu 1 lutego 1989 r. prawo to zostało przeniesione na kolejne przedsiębiorstwa państwowe, a w ostateczności na uczestnika postępowania.

W tym zakresie ustalenia Sądu Rejonowego nie były kwestionowane przez skarżącą. Prawidłowa była dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodu z dokumentu urzędowego w postaci zarządzenia nr 13/ORG/89 Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 r., z którego wynika, że z dniem 1 stycznia 1989 roku utworzono przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) w Ł., powstające w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Centralny O. Energetyczny w W., na bazie zakładu Zakład (...).

Zarządzenie powyższe zostało wydane na podstawie art. 9 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 oraz art. 57 ustawy z dnia 25 września 1981 roku o przedsiębiorstwach państwowych (Dz.U. z 1987 r. Nr 35, poz. 201), przywołanych stosownych rozporządzeń Rady Ministrów ale przede wszystkim w wykonaniu zarządzenia nr 57 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1988 roku w sprawie podziału niektórych przedsiębiorstw państwowych zgrupowanych we Wspólnocie (...) i (...) Brunatnego.

Jak wynika z treści § 2 tegoż zarządzenia nowoutworzonemu przedsiębiorstwu państwowemu pod nazwą Zakład (...) w Ł. przydzielono składniki mienia powstałego z podziału przedsiębiorstwa pod nazwą Centralny O. Energetyczny w W., zgodnie z ustaleniami Komisji powołanej w trybie określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 maja 1988 roku w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy i nadzwyczajnych uprawnieniach i upoważnieniach dla Rady Ministrów (Dz.U. Nr 18, poz. 122).

Powyższe zarządzenie wprowadziło tę zmianę, że w imieniu Skarbu Państwa to przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w Ł. korzystało zarówno z trwałych i widocznych urządzeń energetycznych w postaci linii energetycznej, jak i z części gruntu należącego do wnioskodawczyni, przez który przebiega infrastruktura energetyczna.

Do kolejnych istotnych zmian doszło w roku 1993, kiedy zarządzeniem nr 181/O./93 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1993 roku doszło do podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w Ł. i przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w Ł. w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą (...) Spółka Akcyjna w Ł.. Do powyższych przekształceń doszło na podstawie art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 1 pkt 2 oraz art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 5 lutego 1993 roku o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki narodowej (Dz.U. Nr 16, poz. 69).

Z treści przywołanego w zarządzeniu przepisu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 5 lutego 1993 roku wynika, że przekształcenie przedsiębiorstw, o których mowa w art. 1, w jednoosobowe spółki Skarbu Państwa następowało na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych.

Z powyższego zarządzenia wynika również, że z dniem 12 lipca 1993 roku dokonano podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w Ł. w celu wniesienia przez Skarb Państwa zorganizowanej części mienia

przedsiębiorstwa do spółki akcyjnej (...) S.A w W. (§ 1 ust. 1 pkt 1), dokonano również przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w Ł. w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą (...) Spółka Akcyjna w Ł. (§ 1 ust. 1 pkt 2).

W świetle powyższego, Sąd Okręgowy uznał, że następstwem powyższej prywatyzacji państwowego przedsiębiorstwa Zakładu (...) w Ł., dokonanej na podstawie wskazanych w zarządzeniu nr 181/O./93 przepisów ustaw, polegającej na powstaniu w miejsce tegoż przedsiębiorstwa jednoosobowej spółki akcyjnej Skarbu Państwa pod nazwą (...) Spółka Akcyjna w Ł., która - stosownie do treści § 3 zarządzenia wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki Zakładu (...) w Ł., z wyłączeniem praw i obowiązków przejętych przez (...) S.A. w W., jak i wstąpiła we wszelkie prawa majątkowe i niemajątkowe Zakładu (...) w Ł. - była sukcesja uniwersalna, w wyniku której doszło do przeniesienia przez Skarb Państwa na tenże podmiot ogółu praw i obowiązków, w tym własności urządzeń infrastruktury technicznej i służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Na mocy umowy z dnia 30 czerwca 2007r. Spółka (...) S.A. w Ł. swoje przedsiębiorstwo w rozumieniu przepisu art. 55¹ k.c., w tym prawa do korzystania z nieruchomości związanych z prowadzeniem jej przedsiębiorstwa wniosła jako wkład niepieniężny do Spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., której następcą prawnym jest uczestnik postępowania.

Reasumując należy wskazać, że nabyta w drodze zasiedzenia przez Skarb Państwa służebność o treści odpowiadającej służebności przesyłu została przeniesiona przez Skarb Państwa kolejno na przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Centralny O. Energetyczny w W., Zakład (...) w Ł., (...) Spółka Akcyjna w Ł., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, a w ostateczności uczestnika postępowania.

Warto przy tym podkreślić, że wskazana infrastruktura przesyłowa była niezbędnym elementem funkcjonowania i prowadzenia podstawowej działalności przez te podmioty, a zatem ewentualne wyodrębnienie linii przesyłowych z całości przekazywanego majątku musiałoby ze swej istoty prowadzić do zniweczenia gospodarczego celu przekształceń organizacyjnych. Co więcej, w omawianym okresie nie było innego podmiotu, który poza wymienionymi poprzednikami prawnymi pozwanego mógłby korzystać z urządzeń linii energetycznej przebiegającej przez nieruchomości wnioskodawczyni. Ponadto uczestnik dysponował dokumentami pochodzącymi z przez 16 lat i aktualnymi, z których wynikało, że przedmiotowa linia była poddawana okresowym przeglądom, co oznacza, że służebność była wykonywana i przekazywana pomiędzy poprzednikami prawnymi uczestnika. Stąd, mimo wskazywanego przez apelującą braku protokołu zdawczo-odbiorczego bądź też protokołu z przekazania środków trwałych – wynikających z § 2 zarządzenia nr 13/ORG/89 Ministra Przemysłu, prawidłowym było przyjęcie przez Sąd Rejonowy doszło do przekazania przez Skarb Państwa na majątek uczestnika infrastruktury przesyłowej w postaci linii energetycznych przebiegających przez działkę wnioskodawczyni, a w konsekwencji, że posiadanie wykonywane przez uczestnika i jego poprzedników prawnych miało charakter nieprzerwany.

Przedłożone przez uczestnika dokumenty pozwalają wywieść nie tylko jego następstwo prawne po poprzednikach prawnych, korzystających z urządzeń energetycznych posadowionych na nieruchomości wnioskodawcy, ale i przyjąć, że doszło do przeniesienia na jego rzecz ograniczonego prawa rzeczowego w postaci służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu, którą zasiedział Skarb Państwa. Tym samym niezasadne były zarzuty skarżącego dotyczące naruszenia prawa materialnego.

W konsekwencji za skuteczny należało uznać zarzut uczestnika postępowania dysponowania skutecznym - względem wnioskodawcy - uprawnieniem w postaci tejże służebności.

Mając na uwadze wszystko powyższe, Sąd Okręgowy uznał apelację wnioskodawcy za nieuzasadnioną, a w konsekwencji oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. stosownie do wyniku sprawy uznając, iż interesy wnioskodawcy i uczestnika postępowania były sprzeczne. Na koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika uczestnika, którego wysokość została ustalona w oparciu o §10 ust 1 pkt 1 w zw. z § 5 pkt 3

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r.
(Dz.U. z 2015 r. poz. 1800)